

Færøerne. Jeg vil derfor meget advare imod det og haabe, at der var Alvor og Sandhed i de smukke Ord, hvormed den ærede 2den Ordfører for det konservative Folkeparti (Axel Møller) sluttede sin Udtalelse, thi hvis der er det, vil de Konservative ikke gaa med til at stille et saadant Ændringsforslag, med mindre de har sikret sig, at det bliver vedtaget, idet de vil forstaa, at en Forkastelse vilde vække maaske endog megen Forbitrelse paa Færøerne mod de Partier, som forkastede Ændringsforslaget, og saaledes haaber jeg ikke, de Konservative vil spille Bold med denne Sag.

Den Udvalgsbetænkning fra Suverænitetssudvalget, som den ærede 2den Ordfører for det konservative Folkeparti talte om, kender jeg ikke andet til, end at den Mand, som har gjort alt, hvad der stod i hans Magt, i de senere Aar for at førderye Forholdet mellem Island og Danmark og hidse den islandske Separatisme op, har faaet fat i den, oversat noget af den og ladet det trykke i „København“. Hvilken Betydning denne Suverænitetssudvalgets Betænkning skulde have for hele vor Afgørelse, indser jeg ikke, men hvis jeg kan faa fat i den og faa den oversat, skal jeg gerne tilstille Rigsdagen den. Jeg ved slet ikke, om det kan naas i den Tid, vi har til Behandlingen af dette Lovforslag, der jo maa være færdigbehandlet og stadfæstet inden den 1. December, hvis Sagen ikke skal strænde.

Ligesom det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) maa jeg sige, at et Ultimatum foreligger her ikke, men paa den anden Side er der jo rigtignok kun for saa vidt Mulighed for Ændringer, som man vil vælte hele Sagen, thi man kan jo intet ændre i dette Lovforslag, uden at det hele falder bort, fordi der foreligger Vedtagelse fra Islands Side.

Jeg takker meget min ærede Kollega, som var Formand for det islandske Udvalg, fordi han paa en saa klar og tydelig Maade har imødegaaet de Bemærkninger af formel Natur, som blev fremsat af den ærede 2den Ordfører for det konservative Folkeparti. Jeg vidste, at disse Indvendinger vilde komme, fordi de har været fremførte i Aviser af den Mand, som fører an i hele denne Kampagne, og jeg maa derfor sige til den ærede Ordfører, at fordi man er Professor i Statsret, behøver man ikke at forstaa sig paa Statsret. Det er ikke aldeles givet, at man har Forstand paa det, man skal have Forstand paa i Kraft af sit Embede. Dette at sige. Denne Mand er Professor i Statsret, altsaa er han en Autoritet paa Statsrettens

Omraade — turde være en dyb Misforstaaelse. Der er Professorer, som er virkelig dygtige og indsigtsfulde, men der er ogsaa Professorer, hvis Hjerner er ganske tomme. Der er alle Slags Folk mellem Professorerne. Jeg tror, at efter hvad der er forefaldet her i Dag, behøver jeg ikke at føre noget yderligere Bevis. Jeg havde gjort mine Optegnelser for at imødegaa disse Bemærkninger, men efter den Maade, hvorpaa den ærede Handelsministers har udtalt sig, er det overflødig for mig, og det er mig meget kært. Jeg har is 5¹/₃ af mine Ungdomsaar beskæftiget mig med det, man ved Københavns Universitet kalder at studere Jura. Jeg ved derfor, hvor meget af det, man kalder juridisk Videnskab, der er ganske ørkesløs Bogstav- og Paragraffortolkning. Det er det ikke alt sammen, der vil forhaabentlig aldrig være nogen Tid, hvor der ikke ved Københavns Universitet er juridiske Professorer, som er virkelig højt begavede, dygtige og indsigtsfulde Mænd, men der kan ogsaa det være Perioder, hvor der i alt Fald iblandt dem er enkelte, som ikke er det. Til den ærede 1ste Ordfører for det konservative Folkeparti (Johan Knudsen) skal jeg sige, at jeg tillod mig, som han sagde, at ryste paa Hovedet paa et enkelt Punkt af hans Tale. Det var et Punkt, hvor han fremsatte rene Provokationer overfor Islænderne. Jeg synes, at den Skik, som er inaugureret af en bestemt Mand her i Danmark, at man bestandig hærjede fra gennem Presse og Tale provocerer Islænderne til at gaa videre, end maaske nogen paa Island ellers tænkte paa, er i højeste Grad uheldig, og jeg beklager meget, at det ærede Medlem her fremsætter Udtalelser i den Retning, thi jeg har ingen Grund til at betragte det ærede Medlem i Almindelighed som en Mand, der vil gøre noget saadant. Det er muligt, at han her har særlig Anledning dertil, men det gjorde mig ondt at høre det. Det ærede Medlem sagde, at det, vi kunde give Islænderne, var et indre Selvstyre paa alle Omraader. Det forbauser mig, at han i disse Dage vil tale om dette indre Selvstyre, som man vil indrømme. Vi hører denne Tale andetsteds, der er vi ikke tilfredse med at høre den, og jeg kan tænke mig, at Islænderne heller ikke er tilfredse med at høre den. Jeg gad vide, hvilke Grunde man i det hele skulde anføre mod at imødekomme Islændernes Krav om fuld Suverænitet i Tider som disse. At den indrømmes dem, er ikke mere, end hvad Ret og Billighed kræver af os,